

ANTON MARKU

HIJA E SHIUT

POEZI

BOTIMET TOENA

ANTON MARKU

HIJA E SHIUT

poezi

BOTIMET TOENA

Botuese: Irena Toçi

Redaktore letrare: Violeta Allmuça

Korrektore: Valbona Dishnica

Përkujdesja grafike dhe Kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN 9789928960665

© Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023

ose K. Postare 1420

Tel.: +355 67 70 70 884

botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

E DIEL

Provova dikur,
vitet që jetova
t'i vendosja në kornizë.

Ishin pak
e njëkohësisht ishin shumë.
Në to unë çdokund
e ti pakkund.

Kush ma vodhi kohën
që qielli më dhuroi?
Pse nuk më zgjoi?

Çfarë do të lë pas
nga tërë ky udhëtim
i zërit tim?

Qoftë ditë me diell
kurdo që të shkëputem
nga libri i jetës!

Qoftë e diel!

*Ne jemi valixhe
që bartim trupat tanë
ulemi në tavolinën e jetës
të veshur me këmishë pa kopsa.*

JETO

Mos hiq dorë
nga ditët e tua
ende të pandodhura!

Para këmbëve të mëngjesit
hidh nga një grusht dritë.

Kur shkronjat nga emri yt të bien
mos daltë kush të thotë:
- Pati një jetë
në të cilën nuk ndodhi asgjë.

DIMRAT E JETËS

Sikur fjala të kishte pasur gojë
do t'i kishte plasur buza
shtatë herë në ditë.

Ashtu, si nëpër ethe
do të kishte nisur të ecte me duar.

Në një borë të kuqe
do i fshihte
të gjithë dimrat.

Para se retë të zbrazeshin
botëve të kahmotshme.

HIJET E SHIUT

Ne jemi valixhe
që bartim trupat tanë.

Ulemi në tavolinën e jetës
të veshur me këmishë pa kopsa.

Rrjetat i hedhim
atje ku koha
tokës ia thith gjinjtë.

Në peshore uji
matim të pafundmen.

VIJË

Kur muzgu t'i ketë lënë mëngjesit
një puthje te koka,
dije se nuk të ka mbetur edhe shumë kohë për të zgjedhur
fytyrën me të cilën do të kalosh matanë.

Një frymë e padukshme
do të mbjellë trupin diku.

Jeta do të dalë
në anën tjetër.

URATA

Në det do t'i gjej
të gjithë lumenjtë
e ëndrrave të mia.

Me këmbët e groposura në baltë
dhe ujin e tyre
shpëllaj fytyrën
tash e sa vite.

Në trup ruaj jetën
kohën e zbraz në gotë.

Një ditë
gjithçka do të derdhet në qiell.

Deri atëherë
le të mos vdesim.

PAMBARIMISHT

Është diçka
më e vjetër sesa fjala,

E ngjizur
në fillim të fillimit,

Kur parajsa
ende nuk kishte emër.

Një frymë
që lindi kohën
dhe i fali jetë.

PARASHENJË

Mbrëmë në ëndërr
dikush ia verboi njërin sy.

Me tjetrin
nuk mund të shihte
përtej duarve.

Tri herë
toka e tërhoqi poshtë
deri në vorbullën e parë.

Aty lexoi
emrin e vet
në fund të një libri.

Dhe u kthye
t'i përdorte më ndryshe
ditët që i kishin mbetur.

Shtatëdhjetë e shtatë herë
e puthi veten në pasqyrë
para se ta thyente orën
në kokën e tij.

MBAJTËSIT E QIRINJVE

Një hije
që nuk dihej se e kujt ishte
u shtri pranë tij.

Bashkë u nisën
rrugëve të botës
të etur për gjithçka.

Pas lanë
tokën e askujt
ku fluturat lajnë sytë natën.

Ku uji
nga hidhërimi me lumin
përpin vetveten.

Buzët e tyre
gojës së qiellit
i ranë në prehër.

MESHA E DRITËS

Një popull
që ngre dorë
mbi profetët e vet
xhepave e bart
dheun e varrmihësve të tyre.

Në të nesërmen
pak e sotme mbetet.

Kjo botë nuk është
atdheu i përjetshëm i lutjeve.

Hapave të fundit
ecjet zgjaten.

Rreth qafës zvarriten
këmishët e hedhura
koreve të tokës.

PEZULL

Nga majat e degëve të jetës zbriti
me sy numëroi vitet.

Në përkohshmërinë e tij
i kishte ndodhur shpesh
të mbathte çorape të thurur.

Kur ecja u ndal
e gjurmët nuk po e ndiqnin më
vetja iu duk
si një duhanpirës
që tymos cigaren e fundit
të mbetur në tavolinë.

I duhej të bënte
vetëm edhe një hap
aq të madh
sa nuk bëhej me këmbë.

Nën bar
së pari zbritën
ëndrrat e tij

pastaj ai.

TË VDESËSH MIRË

Të vdesësh duke ecur
me këmbët e tua.

Me dorën e djathtë
të mbyllësh vetë
derën e arkës.

Brenda saj
të thuash punën e pendimit.

Të pish ujë
për të gjitha etjet.

Larg
sa lindja dhe perëndimi.

Stërpikur
me troha drite.

NDJESË PAÇIM

Kur lodhja të mos i bëj më ballë të ecurit,
pluhuri i parë do t'u bie hapave.
Gjithçka tjetër
do të bëhet lumë nën këmbët tona
etshëm për atë botë.

Një erë anonime
do t'i grisë retë.

Qielli do të zvogëlohet
e do të zbresë më poshtë.

Jeta
tokës do t'i ulet në kërthizë.

Një tjetër atdhe
do të kërkojnë sytë.

Kohës do t'i shtohen
ditët pa ne.

*Ne ishim libra
që shfletohen nga fundi
për të kuptuar më mirë
fillimin.*

ZJARRSHËM

Dielli i mesditës
më doli para syve
e ata nuk pranuan
të mbyllen më,
derisa aty pranë
nuk kalove ti.

Veç fytyra jote
u dha dritë.

MËNGJESEVE

Pas natës së parë
ti ishe ndryshe.

Frymëmarrjet tona
nisën të takohen
çdo herë e më rrallë.

Në gjithçka ngjaje
pos me gruan që desha.

Më vëreje
vetëm kur pyesja
se sa vajti ora.

Mëngjeseve tona
nisi t'u rritej
rrethi i syve.

Me mëngë këmishe
fshinim gjurmët e buzëve
të lëna në varëse rrobash.

PATURPËSISHT

Para meje
si padashje
e puthi atë.

Sikur donte të më thoshte
se edhe atëherë
kur thoshte se më donte
gjithçka ishte lojë
e pagojë
si zëri
që lëshojnë ujërat
kur preken.

Çastet me të
nuk arritën të bëheshin kujtime.